

Skótar og tjældur líka trúföst

Men hvat er tað fyrri garður, ið vit skulu lata til hesi ungu, sum so smátt um smátt eru farin at heimta nøkur lívskorn upp úr túninum spurdi Fritz Johannesen í Grækarismessurøðu síni í Fuglafirði sunnudagin. Vit prenta røðu hansara.

Abbi og omma eiga nógvur hønur, tey eiga eisini ein stóran hana. Ein dagin, tá ið omma gav hønurnum sinum korn, kom hanin rennandi, hann vildi eisini hava korn at eta. Hønurnar hjá abba og ommu verpa nógv egg. Tað er gott at eiga hønur, sum verpa væl. Soleiðis lesa børnini í fyrsta flokki í lesibókini hjá Pól Petersen, sála.

Løturnar saman við ommuni og abbanum vóru góðar. Her var livd — ljósar lotur og grønar flotur — vart tú leiddur til, hvar tú pikkaði smá korn, sum fyltu barnasinnið — tú komst rennandi sum hanin í lesibókini, men tú komst eisini stillisliga og varisliga á gátt — sat í føvninginum og lurtaði og kendi henda frálíka il, sum bert omman og abbin kunnu geva. Litspælið, sum var innandura — í orð og í tal — í verumáta, tær gomlu myndirnar á veggnum — tann vælangandi roykurin av nýbakadum breiði og hurðin, sum sættliga gekk á leikundinum — telgdi sartsanar lotur í sinnið og tilevnaði frálíka væl goðsku av góðari gamlari mentan, sum tú færdi um fjørin allar livsdagar tinar. Og hetta minnst vit øll til — um tú ert farin upp um skúlaaldur — miðal aldur — ella tú ert komin til ellisár — so minnst vit til hana og hønurnar hjá ommu og abba. Væl vita vit, at fá eru tey í dag, sum hava hønur — men tey ungu fara kanska at minnst til tann grøna bilin, sum abbin og omman áttu.

Ferð aftan á ferð venda vit aftur til tær goðu løturnar. Vit hómra tær í litspæli, sum vekir ein tokka í tær til alt livandi. Vit hava tankarnar inni við barm, men listamaðurin — tónaskaldið, yrkjarin og málarin duga at tolka hesar kenslur — sum t.d. stóri listamaðurin Chagall, ið máladi loftið í oprahúsinum í París, hann gav deyðum steinum liv. Uppi undir loftinum sært tú teir stóru tónasmíðirnar trina fram í alskyns skráð. Mozart við gandafloytuni — blái liturin fyri Musorgsky og ikki at tala um tann grøna litin fyri Berlioz og Wagner. Knappliga syngja og spæla tær deyðu steinarnir. Soleiðis syngja og spæla tær løturnar inni við barm — sum fóru í tað bláu iðharvið og tær sum vaksa á teim grønu flotunum í sinninum — taða og livga vit um. Tær fáa mangan eitt rensl av livi, tá ið tú t.d. situr í síssheimi og letur tær

renna fram fyrri teg.

Okkum leingist eftir særtsomum stundum. Dagurin í dag er vigdur tjaldrinum. Tjaldrið er trútt sum tróllið. Tað kemur til hesar deyðu steinar og skapar liv og gevur liv til smátt og stórt — og grøni liturin í náttúruni mennist — livskornini fáa ein annan dóm — tann baldur viturin misti takið á eygnahvarnum, sum igjøgnum ta myrku tíðina kendu tann illbrýnta andlitsdám av höttandi lágrystum fara kring oyggjarnar í gráum koti.

Og stormarnir eru nógvir í livsins garði. Náttúran verður dálkað sum ongantið fyrr. Tann grøni frumskógurin rembist fyrri livstreytum sinum, havið andar í dökkilittum kornum og luftin pinist av pírrum, sum bera deyðiligan bruna við sær. Vit kenna slíkt ráðalysi, ið nartlar ... ja, og tann grøni liturin gerst dómari og døkkari.

Framman fyrri okkum hava vit teir grønu skótar, sum eru líka trúfastir móti Grækarismessuhaldinum sum tjeldrini. Men hvat er tað fyrri garður, ið vit skulu lata til hesi ungu, sum so smátt um smátt eru farin at heimta nøkur livskorn upp úr túninum? Skulu tey liva undir kornum, sum vit vóru við til at geva ein slíkan dóm, at hvørki fiskur ella fuglur áttu rásarum í livskervinum kring okkum? Spádómarnir eru ikki so ljósi — hóast tað fer tjaldrið aftur í ár at láta í bøg og haga og enn sita blárasveinarir á Muntra og blása reinar tónar, ið ljómandi koma í oyrað og festa henda tátt í bygdarlivi okkara fastari í minnið.

Tær grønu rørsurnar kring heiminn rópa varsko. Blása í lúður og heita á fólk um at geva tí gætur, sum hóttrí alt livandi. Chagall máladi tann grøna litin so alfagrað í 1964 í Oprahúsinum í París — hann ljómari eins væl enn tann dag í dag. Tjeldrini koma aftur í ár og seta sínar reyðlittur fótur á tann grøna hógvin. Enn er gott at vera hjá abba og ommu og siggja tann spelkna hanað pikka korn í høsagarðinum og gorrandi hønur elta henda stolta friggjara. Tann grøni bilurin, sum eg og abbi og omma plagdu koyra í, stendur enn undir garðinum — reinur og snøggur. Gævi satt at tað altíð fór at verða so.

VALUTAKURSIR

		13.3	Ultimo síðsta mán.
USA	Dollari	657,15	650,20
Bretland	Pund	1053,30	1096,60
V-Týskland	Markur	383,30	384,36
Svøríki	Króna	106,03	106,33
Noreg	Króna	99,13	99,78
Frakland	Frankur	113,41	113,56
Belgia	Frankur	18,455	18,450
Sveits	Frankur	430,60	436,92
Holland	Gyllin	340,60	341,12
Italia	Liri	0,5191	0,5200
Finnland	Markur	162,45	
Ísland	Króna	10,70	10,80
Eysturriki	Skillingur	54,465	54,570
Spania	Pesetas	5,966	5,980
Portugal	Escudos	4,3390	4,3730
Kanada	Dollari	557,40	546,20
Japan	Yen	4,3025	4,3756
Írland	Pund	1019,50	1022,40
Grikkaland	Drakmur	4,0380	4,0700

Kelda: Føroya Sparikassi

»Ja, øll eiga málið« - rættingar

Tianverri komu nakrar óhepnar prentvillur í greinina hjá Jóhan Hendrikki W. Poulsen í Sosialinum hósdagin 8. mars. Vit biðja hann fyrigeva okkum mistakið. Ti hesar rættingar:

- Í 3. teigi, 11. reglu: »flestu« til flestum.
- Í 5. teigi, 18. reglu: »slóð« til sló.
- Í 5. teigi, 30. reglu: »geisl« til geisli.
- Í 9. teigi, 24. reglu: »tað« til at.

Bláðstjórin

Føroyska brigada til Kuba

Hevur tú hug at fara á føroyska arbeiðs- og solidaritetsbrigada á Kuba í summar?

Ring ella skriva sum skjótast til Felagið Føroyar-Kuba, Postsmoga 2055, 165 Argir. Telefonir: 16444, 12098 og 71993. Telefax 18813. Málið hevur skund, tí vit skulu hava føroysku brigada fullteknaða áðrenn 1. apríl. Enn eru nøkur pláss eftir.

**Annaðhvørt –
ikki bæði**

Ferðslutrygð